

Legea și harul

Legea și harul

Și legea și harul pun înaintea noastră un standard înalt

„Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos... Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Ioan 1.17; Rom. 6.14).

Într-o anumită privință legea și harul se aseamănă, pentru că amândouă pun înaintea noastră un standard foarte înalt. În toate celelalte privințe, ele sunt complet opuse. La muntele Sinai (Exod 19-20), Dumnezeu a dat simplu și clar cerințele Sale drepte și sfinte. Dacă oamenii ascultau, erau binecuvântați; dar dacă nu ascultau, ajungeau sub blestemul solemn al legii (Gal. 3.10). Israel a călcat legea și i-a meritat blestemul, chiar înainte ca tablele de piatră să fi avut timpul să ajungă la ei (Exod 32). Dacă Dumnezeu nu S-ar fi purtat cu Israel cu îndurare, ei ar fi pierit deodată.

Legea cere, harul dă

Harul, pe de altă parte, face ca binecuvântarea să fie la îndemâna tuturor, pentru că toate cerințele drepte și sfinte ale lui Dumnezeu au fost împlinite în moartea și învierea lui Hristos. Iertarea păcatelor și darul Duhului Sfânt sunt dăruite tuturor celor care cred.

Însăși natura (esențialul) legii este să ceară, în timp ce natura harului este să dea. Sub lege, Dumnezeu, pentru a spune așa, stă înaintea noastră și spune: „Dă! Dă-Mi Mie dragostea ta și ascultarea care Mi-o datorezi.” Sub har El stă și spune: „Ia! Primește iubirea Mea și puterea Mea salvatoare.” Legea spune: „Să faci și așa vei trăi”, în timp ce harul spune: „Vei trăi și așa vei face”.

Prin răscumpărare am murit față de lege

Noi cei credincioși astăzi nu suntem sub lege, ci sub har. Aceasta a avut loc „când a venit împlinirea timpului și Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea” (Gal. 4.4, 5). Cuvântul răscumpărare a făcut schimbarea! Dar aceasta a însemnat moartea Răscumpărătorului. El a trebuit să Se facă blestem pentru noi, murind pe lemnul crucii (Gal. 3.13). Ca rezultat, cel credincios se poate socoti pe sine însuși „mort față de lege” (Rom. 7.4), pentru că și el a murit în moartea Celui care l-a reprezentat, Domnul Isus. Legea n-a murit, mai degrabă niciodată măreția ei n-a fost atât de confirmată ca atunci când Isus a murit sub blestemul ei! Totuși, două lucruri au avut loc. Întâi, pentru că legea și-a arătat măreția, și blestemul ei a fost purtat, Dumnezeu Și-a oprit mânia și a vestit harul față de oameni. În al doilea rând, pentru că a murit față de lege în Persoana acestui minunat Reprezentant, credinciosul este acum „al Altuia, care a fost înviat dintre morți” (Rom. 7.4) – cel credincios este acum sub o altă putere, a Fiului lui Dumnezeu înviat.

Legea nu este temeiul îndreptățirii păcătosului și nici regula de purtare pentru cel credincios

De aceea legea nu este temeiul îndreptățirii păcătosului. El este îndreptățit datorită harului prin credința în sângele lui Hristos (Rom. 3-4). Legea nu este nici regula de purtare a celui credincios. Hristos este! Relațiile noastre sunt cu El, nu cu legea (Rom. 7.4). Să citim cu atenție Galateni 3-4.

Creștinii galateni se întorseseră la Dumnezeu sub evanghelia harului lui Dumnezeu și au fost abătuți de niște iudaizați care aduceau tulburare, erau „zeleși potrivit legii” și învățau circumcizia și ținerea legii. Apostolul Pavel le spune că legea a intervenit temporar (Gal. 3.17) ca să arate păcatele lui Israel (Gal. 3.19) și să lucreze ca un îndrumător „spre Hristos” (Gal. 3.24). Când Hristos a venit și a făcut răscumpărarea și a dat Duhul Sfânt, cel credincios a părăsit poziția de copil sau de rob pentru a deveni un fiu în casa divină și în felul acesta a fost pus în libertatea harului (Gal. 4.1-7).

A cădea din har

Pentru că nivelul harului la care am fost ridicați este mult mai înalt decât nivelul legii pe care l-am părăsit, a merge înapoi în gândire spre lege înseamnă a cădea. Voi „ați căzut din har” (Gal. 5.4) le spune apostolul unor astfel de oameni.

Parabola fiului risipitor din Luca 15.11-32 ilustrează această idee. Fiul care se întoarce acasă a spus tatălui său: „fă-mă ca pe unul din argații tăi” (vers.19) – gândurile lui nu se ridicau mai sus de lege. Totuși a fost primit în har deplin și i s-a dat locul de fiu în casă. Presupuneteți că după câteva zile el ar fi început să lucreze ca un argat și potrivit cu rânduielele argatului, pentru că ar fi dorit să-și atragă dragostea tatălui și locul de privilegiu care i se dăduse. În felul acesta ar fi „căzut din har” și ar fi întristat pe tatăl său, pentru că purtarea fiului ar fi arătat că nu ar fi avut „nicio încredere” în el. De aceea avem nevoie ca inima să ne fie „întărită prin har” (Evrei 13.9).

Harul n-a venit ca să ne ajute să ținem legea, ci ca să ne mântuiască

Unii gândesc că harul a venit ca să ne ajute să ținem legea, pentru ca în felul acesta să ajungem în cer; dar aceasta este o idee cu totul greșită. Ținerea legii niciodată n-ar da unei persoane dreptul de a merge în cer, ci numai să nu moară. Când un învățător al legii a întrebat pe Domnul ce să facă să moștenească viața eternă, se referea la lege. După ce l-a prezentat un sumar corect, Domnul Isus i-a răspuns: „Drept ai răspuns; fă aceasta și vei trăi” (Luca 10.25-28). Cerul nu este menționat, pentru că singura răsplată pentru cine ar ține legea este viața pe pământ.

În al doilea rând, harul n-a venit ca să ne ajute să ținem legea, ci să ne aducă salvarea din blestem, prin purtarea de către Altul a acestui blestem în locul nostru, cum se vede clar în Galateni 3. De asemenea, citiți Romani 3 și notați că atunci când legea a convins pe om și i-a închis gura (vers. 9-19), atunci harul prin dreptate îndreptățește fără lege (vers. 20-24).

În 1 Timotei 1 legea este folosită pentru a convinge pe cei păcătoși (vers. 9-10) și după aceea evanghelia harului le prezintă pe Hristos Isus, care „a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși” (vers. 15) – nu ca să-i ajute pe păcătoși să țină legea pentru ca în felul acesta să se salveze ei înșiși!

De ce a fost dată legea

De ce a fost dată legea? Romani 3.19 ne spune că legea a fost dată „pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu.” Mai departe, „legea a intervenit ca să prisosească greșeala... a fost adăugată din cauza călcărilor de lege” (Rom.5.20; Gal. 3.19). Ea își are și își împlinește scopul. Ea poate convinge și aduce la tăcere pe omul religios cel mai încrezut în sine însuși, încât numai harul să-l poată mântui.

Domnul Isus, care este personificarea harului, a purtat blestemul legii călcate, în felul acesta răscumpărând din blestemul ei pe toți cei care cred în El (Gal. 3.13). De asemenea, harul ne-a răscumpărat de sub legea însăși și ne-a pus toate relațiile noastre cu Dumnezeu într-o nouă poziție (Gal. 4.4-6). Totuși legea însăși nu este nici anulată, nici înlăturată. Măreția ei n-a fost niciodată mai clar susținută decât atunci când Domnul Isus a suferit ca Locțiitor pe cruce! Mulțimile se vor înfricoșa înaintea acuzațiilor ei în ziua judecății (Rom. 2.12).

Legea nu este regula de viață pentru cel credincios

Pentru cel credincios, legea nu este regulă de viață. Dacă un credincios încearcă să folosească legea în felul acesta, „cade din har”, pentru că harul ne învață, după cum ne și mântuiește (Tit 2.11-14). De asemenea, un astfel de credincios dă în jos standardul divin, pentru că Hristos, nu legea, este standardul celui credincios. De asemenea, susține o idee greșită. Teamă ar putea face ca o persoană să încerce să țină legea și să caute să stăpânească firea ce veche, însă Duhul Sfânt este singura putere în stare să controleze firea păcătoasă și să-l facă pe om să se asemene cu Hristos (Gal. 5.16-18). În final, ar strica din fericirea relațiilor în care stă prin har. Deși fiu cu toată libertatea înaintea inimii tatălui, ar încerca să se așeze sub rânduile robilor!

Păcatul nu mai stăpânește, pentru că nu suntem sub lege, ci sub har

Unii se tem că învățătura aceasta, că un creștin nu este sub lege, ar conduce la tot felul de lucruri rele. S-ar putea, dacă cineva devine „creștin” fără nașterea din nou, fără pocăință, fără darul Duhului Sfânt și ar veni sub influența harului. Totuși nimeni nu este creștin fără aceste lucruri. De aceea nu este nevoie să-i faci pe creștini să trăiască o viață sfântă ținându-i sub amenințarea legii, ca și cum ei ar avea numai o fire de porc și ar trebui ținuți cu forța să nu se ducă în mocirlă. Adevărul este că, deși încă având vechea fire, cel credincios are și firea cea nouă care nu poate păcătui. El are pe Duhul Sfânt care să-l conducă. De aceea cel credincios poate fi pus în siguranță sub har, pentru că harul îl ține supus. Scriptura spune: „Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Rom 6.14).

Cei nemântuiți ar putea încerca să folosească harul ca scuză pentru rele, dar acesta nu este un motiv pentru a tăgădui adevărul arătat mai sus. Oamenii răi au abuzat de orice adevăr.

Harul ne mântuiește și ne învață

Tit 2.11-15 ne arată cum harul ține pe cel credincios într-o umblare care îi este plăcută lui Dumnezeu. În creștinism, harul ne mântuiește și ne învață, și ce bune rezultate are acest învățător! El nu ne umple capetele cu rânduiri neatrăgătoare, reci, ci ne aduce inimile sub influența care ne atrage a iubirii lui Dumnezeu. Învățăm ce-l place lui Dumnezeu și, având Duhul Sfânt, începem să trăim o viață liniștită, evlavioasă și în dreptate.

Este o mare deosebire între copiii ținuți în ascultare prin teamă sau pedeapsă, și cei care trăiesc într-o casă în care domnește dragostea. Ordinea poate avea loc în cea dintâi, dar va sfârși într-o mare explozie când copiii vor ajunge mari. În cealaltă casă este și ascultare și răspuns cu bucurie la dorințele părinților, ca rod al afecțiunii corespunzătoare. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe principiul dragostei și nu al pedepsirii. Să ne trăim viața cu această cunoștință fericită.

clickbible.org